

Udstykning og siger dernæst: Hvis I vil udstykke, skal det ske efter Loven af 1919. Hvis der var Tale om en Pligt, kunde man ikke have indsat en Bestemmelse om en frivillig Overenskomst, som kan forhindre denne Pligt. Loven af 1922 giver altsaa kun en Ret, men paalægger ikke nogen Forpligtelse.

Til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har jeg kun en Bemærkning at gøre, Resten, jeg har at sige til det ærede Medlem, vil falde sammen med de andre Svar, jeg giver. Det ærede Medlem talte om, at jeg havde gjort mig til Talsmand for en storstilet Udstykningsplan. Ja, jeg havde ved Finanslovsforlaget første Behandling sagt til Regeringen, at det, vi trængte til, var en storstilet Udstykningsplan, saaledes at Befolkningmængden hos os blev den samme som i det øvrige Land. Det er det, jeg har sagt, og det er det, jeg regner for en stor Udstykningsplan, som Regeringen burde tage op. Naar vi ikke selv magtede det, var det, som jeg den Gang pegede paa, fordi vi manglede Kapital og ogsaa manglede Folkene, og jeg hævder fremdeles, at Regeringen sidder med Hænderne i Skødet i denne Sag, den lader staa til og nøjes med at følge de Stemninger, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen og det ærede Medlem Hr. Nis Nissen appellerer til for at faa fat i Præstegaardsjorden. Det er alt, hvad Regeringen har foretaget sig i denne Sag til Dato.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. Nis Nissen. Det ærede Medlem mente, at Menighedsraadene i Sønderjylland havde været mere vrangvillige end Menighedsraadene i det øvrige Land. Det er en meget stor Misforstaaelse. Hvis Menighedsraadene i det gamle Land skulde bestemme Farten med Hensyn til Udstykning af Præstegaardsjord, tør jeg nok paastaa, at der vilde være mange Sogne, hvor man ikke fik udstykket efter Loven af 1919, det er der ingen Tvivl om. Det, man Nord for Kongeaaen gjorde, var, at man bøjede sig for Loven af 1919, fordi man ikke følte sig sikker paa at have Ejendomsretten, men den føler vi os sikre paa at have i Sønderjylland, og derfor vil vi ikke bøje os for dette Krav, det er der ingen som helst Anledning til. Jeg finder, at det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Nis Nissen indtager, er, set med sønderjydske Øjne, et højst besynderligt Standpunkt. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde paastaaet, han var bange for en Højesteretskendelse. Det har jeg aldeles ikke paastaaet, nej, jeg har sagt, at der var fremkommet Udtalelser, der beklagede, at vi kunde faa en saadan Højesteretsdom

(Nis Nissen: De sagde „bange“, jeg noterede det med det samme). Hvad jeg sagde, vil fremgaa af det stenografiske Referat. Jeg vil fastholde, at jeg foretrækker den retslige Afgørelse, fremfor at vi stadig skal divertere hinanden med Paastand mod Paastand, og jeg vil endnu haabe paa, at den højtærede Minister vil være villig til at give os den Vejledning, jeg tidligere har peget paa. Hvis den skulde falde ud til Gunst for mit Standpunkt, vil jeg haabe, at det ærede Medlem Hr. Nis Nissen vil bøje sig derfor.

Det ærede Medlem Hr. Nis Nissen var endvidere inde paa Spørgsmaalet om Menighedsraadsvalgene og spurgte mig, hvorledes jeg kunde tænke mig, det kunde undgaa, at disse Valg kom til at gaa efter udstykningspolitiske Linier. Det ærede Medlem har ikke hørt rigtig efter, hvad jeg sagde, thi jeg udtalte, at man burde lægge Afgørelsen med Hensyn til Præstegaardsjordernes Udstykning ud til en Sogneafstemning for at undgaa, at Menighedsraadene blev valgt efter udstykningspolitiske Linier. Det kan man nemlig udmærket godt gøre, og jeg troede, at det ærede Medlem, der, skønt ikke meget demokratisk, er Medlem af et demokratisk Parti, alligevel var saa meget i Kontakt med Tidens Krav om kommunalt Selvstyre, at han kunde billige, at en saadan Afgørelse blev lagt ud til Sognene og ikke kom til at hvile hos Menighedsraadene.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Det ærede Medlem paastod, at der ikke er billig Jord nok at faa til Købs dernede, og satte denne Paastand overfor min. Vi kan for saa vidt begge have Ret, som jeg jo er klar over, at naar Statens Organer kommer til Befolkningen i Sønderjylland, naar det ærede Medlem kommer i Spidsen for hele Jordlovsudvalget og vil købe Jord, saa skal Folk nok vide, hvad de vil have derfor, men jeg er paa den anden Side heller ikke i Tvivl om, at man meget godt kan skaffe Jord til rimelige Priser, naar blot man har det rette Haandelag dertil. Jeg kunde nævne mange førende Folk indenfor Landbruget foruden den Mand, jeg har nævnt, som er klare over, at man i disse Aar kan købe Jord til rimelige Priser dernede. Et Faktum er det jo, at sidste Sommer var det ikke Jord, der manglede, men Folk til at overtage den Jord, som viste sig at være købt til ganske billige Priser.

Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen i sin Egenskab af Jordlovsudvalgets Formand har tiltraadt